

NEJVĚTŠÍ TAJEMSTVÍ INDIE

ARNOŠT VAŠÍČEK ZÁHADY ORIENTU

MYSTIL
FILM

Pod dozorem UFO | Podezřelé hroby | Ďáblovo moře | Příliš hrůzné mumie
| Levitující rakev | Podivné pyramidy | Božstva z hlubin vesmíru |

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK
ZÁHADY
ORIENTU

MYSTERY FILM
Ostrava 2013

Arnošt Vašíček: Záhady Orientu

Mystery Film, Ostrava 2013, první vydání

Copyright©Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie©Arnošt Vašíček, Profimedia

Obálka, grafická úprava a sazba Daniele Janošců

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2013

ISBN 978-80-87730-22-5

Obsah

Pod dozorem UFO.....	9
Vyslanci Agarthy? – Velká hádanka – Nebeská patrola – Varování před výbuchem?	
Plavidla z neznáma	25
Nebeští předci – Frmol na obloze – Odporní vetřelci	
Tajemný správce vesmíru.....	41
Svědectví z druhé ruky – Kdo vlastně byl Jagannath? – Bratřenci odjinud – Šťastná smůla	
Đáblovlo moře	72
Zmizelé lodě a letadla – Kdo přežije, ten se zblázní	
Utopené pyramidy.....	79
Hádka o podmořské město – Starší než starý – Tajemný bůh Thovt – Ztracený ráj – Sfinga jako důkaz?	
Příliš mnoho hrobů	94
Hrobka Ježíšovy rodiny? – Kříž pod vycházejícím sluncem	

Ztracené kmeny	104
Obětuj svého syna – Shoda není náhoda – Posvátné zrcadlo – Až moc temná hádanka	
Na křídlech levitace	139
Zázrační běžci – Létající kámen	
Světci tančí se smrtí	147
Trpká cesta k osvícení – Hladovějící svatí – Pohřbení zaživa	
Příliš hrůzné mumie	159
Nebeští psi – Vodní příšery – Bestie padají z nebes	
Nepolapitelný yetti	167
Akademici na lovu – Potomci neandrtálců? – Čínský divoch – Mnoho vědců, yettiho smrt	

Slyšte synové Země, své učitele, syny ohně. Slyšte, co jsme se my, potomci původního Sedmera, zrození z praplamene, naučili od svých otců. Z lesku světla, jež zářilo z temnot, povstaly z prostoru znovu probuzené energie. A z Boha-člověka vyvěraly formy, jiskry, posvátná zvířata, a poslové svatých otců... A potom stavitelé, kteří znovu oblékli své původní odění, sestoupili k zářící zemi a vládli nad lidmi...

Knihy Dzyan

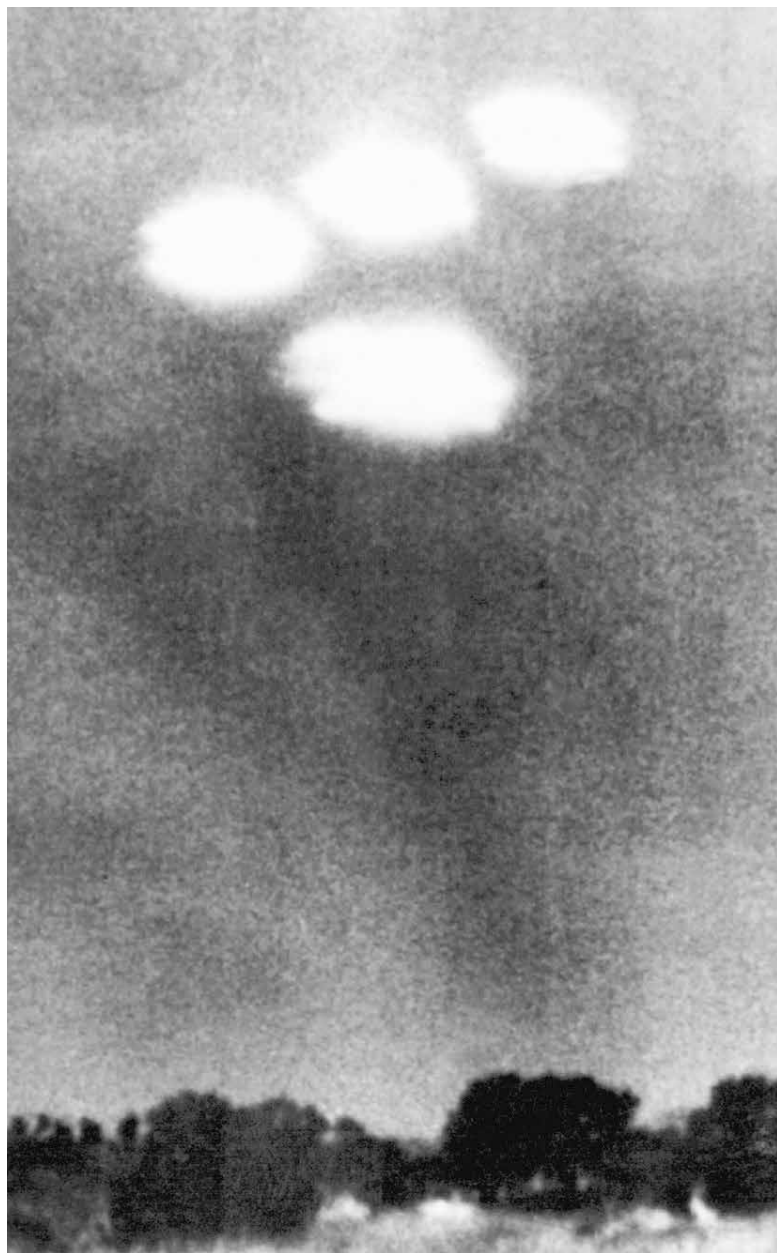
Pod dozorem UFO

Dva světelné body se vynořily nízko nad obzorem a rychle se blížily.

Velící důstojník sáhl po dalekohledu. Oba jasné svítící objekty letěly chvíli bok po boku, pak se náhle rozdělily a zmizely každý na jiné straně.

Tohle nebyla špionážní letadla Číňanů!

Důstojník zvedl telefon, aby uvědomil svého nadřízeného. Než vytočil číslo, krátce se zamyslel, jak zvláštní událost popíše. Nikdy neviděl nic podobného. Ale věděl, že jiní vojáci ano. A nejednou. Z celé této části hranice s Čínou byly hlášeny stovky podobných pozorování. Hlavní štáb indické armády souhlasil s nasazením mobilních pozemních radarů. Pohraniční posádky dostaly i další moderní přístroje ke sledování a analýze tajemných průletů. Postupně byly vyloučeny všechny reálné možnosti. V seznamu podezřelých zůstal jediný: UFO, tedy přesněji ULO – neidentifikovatelný světelný objekt. A pak kalifornský The Telegraph zveřejnil závěry expertů z Bangalúru. Podle nich vojáci neviděli nic jiného než jasně zářící planety Jupiter a Venuše. Posměšný článek velení armády nešetřil. Z těch, kteří nařídili důsledné probádání světelného fenoménu, udělal úplné pitomce. Za této situace by nebylo příliš rozumné přicházet s hlášením o novém pozorování ULO... Důstojník položil telefon a šel si o neobyčejném úkazu na obloze promluvit se svými vojáky.

Za hlupáky ovšem nelze považovat armádní velení, ale spíše autory planetární teorie. Není sporu o tom, že za jisté konstelace může být nezkušený pozorovatel oklamán. Zvlášť Venuše dovede sálat jasně bílým světlem a svou velikostí zastíňuje ostatní nebeské objekty. Pokud by stála poblíž Jupitera, který je hned po ní nejjasnější planetou, mohla by obě tělesa za určitých okolností působit jako dvojice umělých světél. Jejich konjunkce však většinou trvá jen velmi krátký čas, obvykle v řádu několika dnů.

Neobyčejné úkazy jsou na obloze nad 2100 kilometrů dlouhou indicko-čínskou hranicí, zvlášť nad nízkým horským hřebem Kong La, pozorovány více než deset let, a to v noci i ve dne. Přesně tak dlouho tu Indie a Čína vedou tichou technologickou válku. Jejím cílem je získat co nejvíce informací z druhé strany. Původní domněnka, že objekty na obloze jsou vlastně bezpilotní špionážní letadla, se nepotvrdila. Mohla by to tedy být nějaká nová neznámá výzvědná technika nebo dokonce zbraň? Ale komu pak patří? Světla totiž operují nad Indií i nad Čínou. Navíc někteří svědci tvrdí, že záhadné objekty se nesnášejí z oblohy, ale vylétají ze země. A nejsou první, kdo si toho všiml.

Vyslanci Agarchy?

Belgický jezuita Albert d'Orville spolu s Rakušanem Johannesem Grueberem při své obdivuhodné cestě z Pekingu do Indie jako první Evropané dorazili v roce 1661 do Lhasy. Pobyli tam šest týdnů. Jednoho dne se stalo něco neobvyklého. Albert d'Orville o tom do svého cestovního deníku napsal: „Moje pozornost byla zaujatá něčím, co se pohybovalo nahoře. Zpočátku jsem si myslel, že je to nějaký nevšední druh ptáka, který v tomto kraji žije, ale věc se přiblížila a já viděl, že má tvar dvojitého čínského klobouku; stále se otáčela a pohybovala se neslyšně kupředu, jakoby nesena na neviditelných perutích větru. Jistě to byl zázrak nebo nějaké kouzlo. Letělo to nad městem, jako by se to chtělo

předvést a sklidit obdiv, dvakrát zakroužilo a potom se zahalilo mlhou. Ať jsem namáhal oči sebevíc, už jsem to nespátřil.

Tázal jsem se sebe sama, jestli snad výška, ve které jsem se nacházel, si se mnou nezahrála a nezmátla mé smysly, když tu jsem blízko sebe spatřil starého lámu a zeptal se ho, jestli to také viděl. Přikývl hlavou na souhlas a odpověděl: „Můj synu, cos právě viděl, nebylo žádné kouzlo. Neboť bytosti z jiných světů již odnepaměti brázdí oceány vesmíru a prvním lidem, kteří zemi obývali, přinesli duchovní osvícení. Odsuzovali veškeré násilí, učili lidi, aby se navzájem měli rádi, ačkoliv je tato nauka jako semínko, vyseté na skále, které sotva vzklíčí. Tyto bytosti světlé pleti přistávají v blízkosti našich klášterů a my je přátelsky vítáme. Učí nás a odhalují nám věci, zaniklé během staletí kataklyzmat, která k nepoznání změnila tvářnost země.“

Svědectví o přítomnosti nepozemských vzdušných plavidel v Tibetu je o to závažnější, že ho podává misionář. Další Evropané se domnívali, že tato plavidla pocházejí z Agarchy. Vstup do této mytické podzemní říše se má nacházet někde na úpatí svaté hory Kailás.

„Lidé z Agarchy spěchali v podivných, nám neznámých vozzech skrze úzké pukliny uvnitř naší planety,“ poznamenal F. Ossendowski.

N. Roerich ve své knize *V srdci Asie*, vydané v roce 1928, píše: „Hledíme na zářící předmět, který pluje od severovýchodu na jih. Přinesli jsme ze stanu tři silná polní kukátka a pozorujeme ten obrovský stereoid zářící na slunci, jak rychle letí po modré obloze. Pak vidíme, jak prudce změnil směr z jižního na jihozápadní a zmizel za sněhem pokrytým vrcholem Humboldtova pohoří. Ten zvláštní přízrak sleduje celý tábor a lámové tiše šeptají: ‚Znamení Šambhaly‘.“

Byli zakladatelé Agarthy vybaveni létajícími stroji, považovanými kdysi za nebeské draky, které by současníci nazvali UFO? Objevovala se tato plavidla v blízkosti hlavní brány do podzemní říše? A dochází k tomu i dnes?

Odpověď na poslední otázku zní: ano, dochází – a dokonce velmi často.

„V dálce, odkudsi ze západních svahů hor, se vynořila svítící koule. Zářila tak jasně, že se nedalo rozeznat, z jakého materiálu je vytvořena. Prudce stoupala kolmo vzhůru k obloze, až se ztratila z dohledu.“

„Zelenožluté světlo viselo nad skálou. Odráželo se ve zledovatělém sněhu a pak náhle zmizelo.“

„Cosí plulo vzduchem křížem krážem. Jako by se nemohlo rozhodnout kudy dál. Trvalo chvíli, než to začalo klesat a propadlo se do země.“

Obyvatelé Kongka La podobnými výpověďmi nešetří. Právě v této odlehlé oblasti na hranicích indického Ladaku a čínské provincie Aksai bývají pozorovány tajemné objekty, které vylétávají z podzemí.

Úvaha, že by mohlo jít o přísně tajnou vojenskou základnu, neobstojí. Kongka La je problematické území. V roce 1962 se o ně Čína utkala s Indií v krátké válce. Chtěla si tak zajistit cestu k Tibetu. Spory sice poněkud utlumily ekonomické zájmy obou zemí, ale vyjasněny nejsou dodnes. Na takovém místě by se těžko dalo nepozorovaně postavit podzemní letiště. Navíc k horskému svahu, nad nímž jsou objekty pozorovány nejčastěji, nevede vůbec žádná cesta. Jak by se tam dostala těžká technika?

Průvodci, kteří působí na čínské straně, tvrdí, že „létající světla“ nejsou nic nového. Poutníci k posvátné hoře Kailás to potvrzují. Ze západní strany této hory, „na níž se zastavil stín“, vystřelují „trojúhelníky cizího světla“. Vyploouvají ze země a stoupají přímo vzhůru.

Objekty ve velkých výškách mohou za určitých světelných podmínek vrhat svůj stín na mraky. Říká se tomu brockenské

spektrum. Občas zaskočí horolezce, kteří v mlze nad sebou spatří obrys své vlastní postavy. Tajemný stín na oblohu promítá italský Pizzo Badile. A v blízkosti tohoto vrchu se někdy rozzáří sloupy záhadného světla.

Nedochází na Kailásu k něčemu podobnému? Nejsou domnělá UFO ve skutečnosti jen optický klam?

Na různých místech Číny a Tibetu bývá pozorována Buddhova svatozář.

Duhový kruh světla se objevuje obvykle po dešti nebo po sněžení. Sluneční paprsky pronikají skrz mračna a mlhu. Jejich světlo se láme o nepatrné kapičky vody a vytváří kruh. „Svatozář“ o sedmi barvách dovede člověka obklopit tak, že se může cítit jako polapený uvnitř. Zdá se, že světlo se pohybuje současně se svým pozorovatelem, sleduje ho jako stín. Naposled byl tento zvláštní úkaz pozorován mnoha svědky nad jezerem Kanas v provincii Sin-ťiang. A již několikrát se ho na různých místech podařilo vyfotografovat.

Domorodci jsou tedy na podobné světelné hrátky zvyklí a jen stěží by se plujícími světly nad Kailásem dali oklamat. Vylétají z útrob této hory podzemní UFO? Startují přes dobře utajenou bránu do Agarthy? Kdy se ji podaří nalézt?

Velká hádanka

Hora Kailás je jedno z nejtajemnějších míst na světě. Obklopuje ji spousta záhad. Na její věčným ledem a sněhem pokrytý vrchol nesmí vstoupit žádný smrtelník. Je to posvátné území hned pro čtyři asijská náboženství – bönismus, buddhismus, hinduismus a džinismus. Je také považována za velkou přírodní mandalu. Nejstaršími uctívači hory byli patrně bönisté, kteří dodnes chápou a zobrazují Kailás jako devítistupňovou svastikovou horu, mystickou duši vnitřního světa. Pro hinduisty a buddhisty je Kailás vnímán jako mužský prvek, falus z kamene a ledu. Tvoří tak celek s blízkým posvátným jezerem Manasarovar, které

reprezentuje bezedný a tajemný ženský prvek. Pro věřící obou náboženství je Kailás navíc mytickým středem světa a osou vesmíru. Hinduisté totiž Kailás někdy ztotožňují s mytickou horou Meru. Na vrcholu Kailásu je nebeský trůn Šivy, který zde

přebývá se svojí manželkou Párvatí. Pro džinisty je Kailás posvátná hora Aštapada, kde první tírthankara Adinátha dosáhl duchovního osvobození. Často ji zobrazují na svých kosmogramech. Na úpatí hory meditoval tibetský buddhistický světec Milaräpa a podle legendy zde svedl vítězný boj s bönistickým mágem Narem Bončhugem.

„Jakkoliv se to zdá neuvěřitelné, Kailás zatím nedobyla žádná horolezecká výprava,“ uvádí publicista Vladimír Červinka. „Čínská vláda sice v minulosti vydala několik povolení k výstupu na horu, pokaždé se ale rozpoutalo tak špatné počasí, že z plánovaného dobývání hory nakonec sešlo. O výstup se pokusili i někteří sóloví horolezci, vždy je ale postihlo nějaké neštěstí. Prvním člověkem, který povolení obdržel, byl Reinhold Messner, který ho ovšem nikdy nevyužil právě kvůli posvátnosti vrcholu. Kailás tak zůstává dodnes nepokořen.

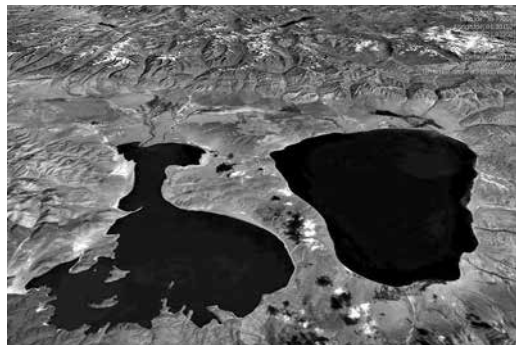
Jiná legenda praví, že právě pod Kailásem je jeden ze vstupů do bájně Šambhaly, hlavního města zvláštního podzemního světa osídleného lidem podobnými bytostmi s nadpозemskými schopnostmi. Bez jejich souhlasu ale do podzemí nemůže vstoupit žádný člověk. Vchod je uzavřen sedmi branami, kde na příchozího čekají nejrůznější nástrahy. Hned ta první údajně způsobuje, že dotyčný v její blízkosti neuvěřitelně rychle zestárne a během několika hodin umře.

Zdálo by se, že jde o pouhou legendu. Profesor Ernst Muldašev, který podnikl několik studijních cest po Tibetu a navštívil

i okolí hory Kailás, zjistil neuvěřitelnou věc. V blízkosti jejího úpatí běží lidský věk opravdu rychleji, než je normální. Za dvanáct hodin, které tu člověk stráví, zestárne asi o dva týdny. Dokládá to především růst vlasů a nehtů. Jak prozradili Muldaševovi místní mniši, jde jen o slabé vyzařování síly první podzemní brány. Kdyby se dostal až k ní, zestárl by každou minutu zhruba o rok.

Podivnou hádankou pro vědu jsou i dvě jezera ležící v blízkosti hory. Jde o dvojici posvátných vodních nádrží Manasarovar a Rakas. Jsou od sebe odděleny jen úzkou hrází. Přesto je každá z nich úplně jiná.

Manasarovar, ležící v nadmořské výšce 4560 metrů, je sladkovodní a jeho voda je vhodná ke koupání i k pití. Jak pitná kúra, tak i koupele mají léčivé účinky na mnoho chorob. Nikdo doposud nezodpověděl otázku, proč je voda v tomto jezeře za každého počasí klidná a nerozvíří ji ani občasný silný vítr. Jezero Manasarovar proslulo i tím, že do něho byla v roce 1948 vyspána část ostatků indického bojovníka za svobodu Mahátmy Gándhího.

Druhé jezero, Rakas, ležící ve výšce 4515 metrů nad mořem, je pravý opak mírumilovného Manasarovaru. Je tmavé a jeho hladinu co chvíli čerří mohutné vlny jako za bouře. Proč, to

nikdo neví. Tibetané však tvrdí, že je za to odpovědný démon, který přebývá pod hladinou. Však také tibetský název jezera zní Lhanag Tso neboli Jezero démona. Také voda z něho je prý jedovatá a stačí jediný doušek, aby si člověk vážně poškodil svou energetickou rovnováhu, což se projeví například vznikem

rakoviny či jiného vážného onemocnění. Pokud by někdo vypil celou jednu sklenku, zemře prý ještě téhož dne. Bohužel zatím nebyl proveden chemický rozbor této vody, který by tento fakt pomohl objasnit.

Jinou záhadou je samotná výška hory. Oficiální čínská měření uvádějí, že Kailás měří 6714 metrů. Místní lidé však tvrdošíjně trvají na jiném údaji. Hora podle nich měří jen 6666 metrů. Zbytek tvoří uměle vystavěná pyramida na jejím vrcholku.

O tom, že vrcholek Kailásu má přesný pyramidální tvar, vědí geologové už dávno. Doposud to však bylo připisováno jen tvořivým silám přírody. Také fakt, že vrcholová pyramida je orientována přesně podle světových stran jako pyramidy v egyptské Gíze, byl vysvětlován jen jako náhoda. Místní lidé dále sdělili Muldaševovi, že pyramida na vrcholku je celá dutá a uvnitř jsou skryté prostory. Vchody do nich však znají jen zasvěcenci a bez jejich pomoci je není možné otevřít. Ani tato tvrzení však – vzhledem k tomu, že na vrchol dosud nikdo z naší civilizace nevstoupil – není možné nějak ověřit. Co je však určitě zarážející, to je až neuvěřitelná zeměpisná poloha hory. Její vzdálenost od severního pólu činí 6666 kilometrů. Od jižního pólu ji dělí 13 332 kilometrů, což je dvakrát 6666. Poledník, procházející Kailásem, je jeho vrcholem dělen přesně v jedné třetině. To ale stále není všechno.

Ve vzdálenosti 6666 kilometrů od hory Kailás leží megalitická stavba Stonehenge. Spojnice hory a severního pólu, vedená po obvodu planety, protne na americkém kontinentě slavný pyramidální komplex v Teotihuacánu. Spojnice Kailásu a středu naší Země vychází na druhé straně planety na dalším legendárním místě – známém Velikonočním ostrově.

Poloha Kailásu je do té míry fascinující, že je v podstatě vyloučeno, aby byla náhodná. Staří Tibetané dokonce Muldaševovi sdělili, že původně tvořila hora severní pól planety a Velikonoční ostrov zase jižní. (*V naprosté většině bájí starověkých civilizací sídlí bohové na hoře stojící na nejzazším severu – pozn. aut.*) Pak ale přišla gigantická katastrofa a zemská osa se